

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἡ θεία οἰκονομία γιά τή θεία Κοινωνία

Ερώτημα: Ἄν δέν εἶχαν θέσει ὑπό ἀμφισβήτησι τή θεία Κοινωνία οἱ ὀλιγόπιστοι καί οἱ «ἄθεοι», θά ἐτίθετο θέμα **μεταβολῆς τοῦ τρόπου** μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ θεία Κοινωνία εἶναι **«κοινωνία»**. Ἡ κοινωνία τοῦ Θεοῦ μέ τούς ἀνθρώπους δέν ἔχει ἀπαγορευτικό. Ὁ «συγχρωτισμός» σέ περιοδούς ἐπιδημίας μεταδοτικῆς ἀσθενείας, ἀπαγορεύεται, καί πολύ σωστά. **Συγχρωτισμός** μεταξύ ἀνθρώπων. Ὅχι ὁμως ὁ «συγχρωτισμός» μεταξύ Χριστοῦ καί ἀνθρώπων.

Ἡ Σαμαρείτιδα, σάν νά θέλησε νά ὑψώσει ἀπαγορευτικό στό Χριστό. Τοῦ εἶπε: «Οὐ **συγχρῶνται** Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις» (Ἰωάν. δ' 9).

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ἡ κατάργησις τοῦ ἀπαγορευτικοῦ τῆς ἐπικοινωνίας. Ὅχι μόνο μᾶς πλησίασε, ὄχι μόνο μᾶς ἄγγιξε, ἀλλ' ἔγινε πλήρως **κοινωνός** τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Μᾶς προσέλαβε (Ρωμ. ιε' 7). Ἡ λέξις **κοινωνία** γιά τόν Χριστό σημαίνει ἀπόλυτη ἔνωσις μέ τόν ἄνθρωπο. «Ἐπεὶ τά παιδιά κεκοινωνήκε σαρκός καί αἵματος καί αὐτός παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν...» (Ἐβρ. β' 14).

● Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἔγινε κοινωνός τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, γιά νά γίνουμε ἐμεῖς «κοινωνοί θείας φύσεως» (Β' Πέτρ. α' 4). Ἐπομένως κοινωνία γιά τόν χριστιανό σημαίνει **ἔνωσις** μέ τόν Χριστό καί **ἀγάπη** πρὸς τούς ἀνθρώπους ἐν Χριστῷ. Φυσικά ἡ πνευματική κοινωνία μέ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, ἀκόμη καί μέ ὁμοπίστους, δέν σημαίνει συγχρωτισμός, συνωστισμός, σύμμιξις. Μόνο μέσα στόν εὐλογημένο ἐν Χριστῷ **γάμο** ἡ συζυγία σημαίνει «καί ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Ἐφεσ. ε' 31).

● Ἐπανερχόμεθα στό ἐρώτημα:

—Γιατί τίθεται τώρα ἀπό πολλούς, ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικούς, τό θέμα τῆς **μεταβολῆς τοῦ τρόπου μεταδόσεως** τῆς θείας κοινωνίας;

Ὅχι διότι ὑπάρχει πιό πρακτικός καί ἱερός τρόπος, ἀλλά διότι ὑπεισῆλθε ἀόρατος ἰός, ὁ **ἰός τῆς ἀμφιβολίας**.

● Γνωρίζαμε καί πρὶν, ὅτι ὑπάρχει στήν ἀρχαία ἐκκλησιαστική λειτουργική παράδοσι καί ἄλλος τρόπος μεταδόσεως. Εἶναι αὐτός, πού βλέπουμε στή λειτουργία τοῦ **ἁγίου Ἰακώβου**. Ἐκεῖ, σ' αὐτή τή λειτουργία, κοινωνοῦν καί οἱ λαϊκοί καθ' ὄν τρόπον καί οἱ κληρικοί. Λαμβάνουν, δηλαδή, στά σταυρωτά τους χέρια τόν ἅγιον Ἄρτο, **τό Σῶμα τοῦ Κυρίου**, καί στή συνέχεια ἀπό τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο κοινωνοῦν ὅλοι **τοῦ Αἵματος**. Ἄρα καί ὁ τρόπος αὐτός δέν ἀποκλείει τό «συγχρωτισμό», τό ν' ἀγγίζουσιν ὅλοι καί νά «πίνουν» ἀπό **τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο!**

● Ἡ Ἐκκλησία οὔτε τότε πού τελοῦσε τή λειτουργία τοῦ ἁγίου Ἰακώβου εἶχε πρόβλημα «κοινωνίας» ὄλων μέ τό στόμα τους ἀπό τό ἴδιο Ἄγιο Ποτήριο, οὔτε καί τόσους αἰῶνες, ὅπως καί σήμερα, ἔχει πρόβλημα πού κοινωνοῦν ὅλοι οἱ πιστοί μέ τήν ἴδια **ἁγία λαβίδα** («κουταλάκι» τό λένε μερικοί!) ἀπό τό ἴδιο ἅγιο Ποτήριο.

● Ἐπανερχόμεθα στό ἐρώτημα:

—Γιατί τίθεται τώρα ἀπό πολλούς, ἀκόμη καί ἐκκλησιαστικούς, τό θέμα τῆς **μεταβολῆς τοῦ τρόπου μεταδόσεως** τῆς θείας Κοινωνίας; Γιατί τώρα, μέ ἀφορμή τόν κορωνοϊό, ἔρχεται καί ξανάρχεται λογισμός καί συζητήσις γύρω ἀπό τόν τρόπο μεταδόσεως τῆς θείας Κοινωνίας;

Θά ἀπαντήσουμε μέ ἐρωτηματικό τρόπο:

● Ποιοί θέτουν τό θέμα τῆς θείας Κοινωνίας καί τῆς μεταδόσεώς της; Κυρίως αὐτοί πού **δέν πιστεύουν** στήν οὐσία τοῦ Μυστηρίου. Αὐτοί πού δέν ἔχουν κοινωνία μέ τή θεία Κοινωνία! Αὐτοί, ἐπειδή δέν μποροῦν νά κηρύξουν ἀνοικτό πολέμο γιά τήν ἀπαγόρευσι τῆς θείας Κοινωνίας, τήν «καταδικάζουσιν», συγκαταλέγοντάς την στά μεταδοτικά μέσα ἀσθενειῶν!

● Ἐδῶ ἀλλάζει ὁ ἀποδέκτης τοῦ ἐρωτήματός μας:

—Ἐμεῖς, οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ, οἱ διάκονοι τῶν μυστηρίων τοῦ Χριστοῦ, πρεσβύτεροι καί ἐπίσκοποι, γιατί νά δίνουμε «τά ἅγια τοῖς κυσί» (Ματθ. ζ' 6); Γιατί «συναλλασσόμεθα» μέ ἀπόψεις «ἀμυήτων»; Μήπως στά βάθη τῆς ὑπάρξεώς μας δέν πιστεύουμε ἀκλόνητα, ὅτι **«τοῦτό ἐστι τό ἄχραντον Σῶμά Του καί τοῦτό ἐστι τό τίμιον Αἷμά Του»**.

● Ἀπό τή μιὰ μεριά ὅλοι διακηρύνουν (πιστοί καί ἄπιστοι, ἐκκλησιαστικοί καί κοσμικοί), ὅτι ἀποδέχονται τήν πραγματικότητα ὅτι ἐπί εἴκοσι αἰῶνες λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀκούστηκε **νά μολύνθῃ λειτουργός** ἀπό τή θεία Κοινωνία, καί ὅταν ἀκόμη καταλύῃ ἅγιο Ποτήριο πού ἔχουν μεταλάβει λεπροί, φυματικοί καί πλεῖστοι ἄλλοι φορεῖς σοβαρῶν μεταδοτικῶν ἀσθενειῶν. Καί ἀπό τήν ἄλλη μεριά κληρικοί (περὶ αὐτῶν κυρίως ἐνδιαφερόμεθα) ἀκούγονται νά λένε: **«Μέ ἄλλη λαβίδα νά κοινωνάη κάθε προσερχόμενος!»** — **«Νά δίνεται στό χέρι ὁ ἐμβαπτισμένος στό Ποτήριο ἅγιος Ἄρτος!»** — **«Νά μήν ἀγγίξῃ τά χεῖλη ἡ λαβίδα!»** — **«Νά μή σπογγίζω-**

νται τὰ χεῖλη ὄλων ὄσων κοινωνοῦν μέ τό ἴδιο μάκτρο (μανδήλιο)!... **Μή τό ένα, μή τό ἄλλο!** Τελικά θά μᾶς φωνάξουν: «**Μακρῶς ἀπό τή θεία Κοινωνία!!!**».

● Αυτό τό «**Μή**» τοῦ φόβου τῆς ὀλιγοπιστίας θυμίζει ἐκεῖνα τά «**Μή**», πού ἀναφέρει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά ἄλλη βέβαια περίπτωσι:

«*Εἰ ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπό τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε, μή ἄψη μηδέ γεύση μηδέ θίγης, ἃ ἐστί πάντα εἰς φθοράν τῇ ἀποχρήσει*» (Κολοσ. β' 20-22). Δηλαδή: «Ἄφοῦ πεθάνετε μαζί μέ τόν Χριστό καί λυτρωθήκατε ἀπό τά στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γιατί ζητε σάν νά εἶστε ὑποταγμένοι σ' αὐτά; Καί γιατί δέχεστε νά σᾶς ἐπιβάλλουν ἀπαγορεύσεις, ὅπως “Μήν ἀκουμπήσης αὐτό, μή γευτῆς τό ἄλλο, μήν ἀγγίξης ἐκεῖνο;”. Αὐτές οἱ ἀπαγορεύσεις ἀναφέρονται σέ πράγματα καταδικασμένα νά φθαροῦν μετά τή χρῆσι τους».

● Ἡ «*χρῆσις*» τῆς θείας Κοινωνίας δέν εἶναι «*εἰς φθοράν*». Εἶναι «*εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καί ζωὴν αἰώνιον*».

● Ὅσα «**Μή**» κι ἂν μᾶς ὑψώνουν ὁ κόσμος καί τά πάθη μας, ἐμεῖς ἄς ἀκοῦμε τή θεία πρόσκλησι: «**Γεύσασθε καί ἴδετε, ὅτι Χρι(η)στός ὁ Κύριος**».